

... Духна вѣтъра! Оня вѣтъръ, който показва, че края на робството приближава. Мелницата проговори. Тя вещай! Мелницата зове всички да ставатъ, че часътъ на свободата удари!

И когато той се опомни — видѣ се на гара Попово.

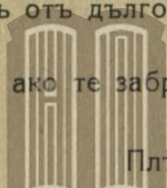
— Гара Попово! — възклица той.

Добруджа бѣше само презъ нѣколко хълма! Той чувствува нейната близость; усѣща дѣха на нейнитѣ равнини; вижда простора на нейното небе, на своето родно мѣсто — и идѣше му да хврѣкне отъ трена и да прелѣти тамъ при двата габара; да прелѣти и да извика, колкото гласъ държи:

— Часътъ на свободата удари!

Ала трена полетѣ изъ Делиурмански долини и Петъръ Габара изморенъ отъ дълго бдение, седна, оборилъ глава, шепнейки:

— О, роденъ край, ако те забравя — езикътъ ми да онѣмѣй.

Плѣвенъ, 1919 година.

К р а й.